

La

EGLUTE

1963

BIRŽELIS

Nr. 6

eglutė

vaikų laikraštėlis

TURINYS

	psl.
Pasakėlė — Nijolė Jankutė	3
Nebėra tėtuko — Danutė	4
Gražioji Nemuno šalis — Vytautas Kasniūnas	5
Ar negalėtum tu? — El. Buračaitė ..	7
Ropė — Danutė Lipčiūtė	8
Sofijos nelaimės — Comtesse de Segur	11
Legenda apie gluosnį — O. Mikailaitė	16
Antanukas keliauja — A. Bendorius	18
Iš tenai — Vikt. Šimaitis	20
Žaiskime!	21
Auksas širdyje — Jonas Miškinis	22
Linksmiau	25
Truputį pagalvok	26
Gilės galvosūkis	27
"Eglutės" skaitytojai rašo	28
Pašto dėžutė	31
Galvosūkių atsakymai	31
Atsiųsta paminėti	31
Sventės ir vardinės — St. Yla ir A. Salys	32

BIRŽELIS
1963

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINIS-
TRUOJA Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Prenumerata metams — \$4.00,
atskiras numeris 40 centų. Pini-
gus, užsakymus, adresų pakeiti-
mus ir raštus prašome siųsti ir
visais redakcijos ir administra-
cijos reikalais kreiptis:

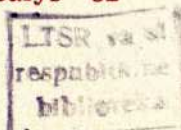
"EGLUTĖ",
Immaculate Conception Convent,
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut

ILIUSTRACIJOS

E. Muliolienė — psl. 1, 32.
M. Ambrozaitienė — 3.
E. Marčiulionienė — 4.
P. Kaupas — 5, 11, 12, 15.
A. Balukas — 8, 9, 10.
O. Mikailaitė — 16, 17.
P. Osmolskis — 20, 21, 25.
M. Pakalniškytė — 29.

EGLUTĖ—THE LITTLE FIR.
Magazine for children. Publish-
ed monthly except July and
August, by the Lithuanian Cul-
tural Institute. Office of Pub-
lication, Immaculate Conception
Convent, R. F. D. 2, Putnam,
Connecticut. Subscription \$4.00
yearly. Single copy 40¢. Entered
as second class matter March
27, 1952, Putnam, Connecticut,
under the act of March 3, 1879.

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut

PASAKĖLĖ

Nijolė Jankutė

Pasakysiu pasakėlę,
Kaip nykštukai pieną gėrė.
Po lašiuką kliuku-kliuku
Iš mažyčių puodeliukų.

Tie mažyčiai puodeliukai
Buvo ažuolo giliukai.
Stalas, lapeliu apklotas,
Buvo baravyko kotas.

O ant stalo dar ragaišis,
Kad skanesnės būtų vaišės, —
Eglės spygliu suraikytas
Gėlių dulkėm nubarstytas.

Tai nykštukai čia puotavo
Ir linksmas dainas dainavo.
Barzdas glostė, valgė, gėrė...
Ak... nutrūko pasakėlė...

NEBĒRA TĒTUKO ...

Danutė

Oi biro ir nubiros
žiedeliai obelų,
mana širdelė verkia,
— tėvelio nebturiu.

Pavasariai lenktynių
su vėjais jauni eis,
kas man žvaigždėtą dangų
parodys vakarais?

Kas už rankutės ėmęs
toli, toli nuves
namų taku gėlėtu,
jei nebėra tavęs?

Ar laužys beržą vėtra,
ar ąžuolas drebės,
lizdan sugriš paukšteliai:
“tėtuko nēr” — čiulbės.

Ir švilps sode varnėnai,
gegutė ten kukuos,
o mano tetušėlio
nieks, nieks nebeatstos ...

Pasakojimai ir padavimai

Vytautas Kasniūnas

RAGINĖNŲ PILIAKALNIS

Netoli Šeduvos yra gražus Raginėnų piliakalnis, apie kurį pasakojama įvairiausių pasakojimų ir padavimų.

Kai mes atvykome į šią vietovę, buvo gražus, šiltas birželio mėnuo. Čireno viversėliai, skambėjo artojų dainos ir piemenėlių dūdelių garsai. Nors mus lydėjo keli šio kaimo gyventojai, bet kai prisiartinome prie piliakalnio, iš džiaugsmo neištvėrėme ir pasileidome tekini link jo. Juk tiek daug buvo apie jį girdėta, tiek daug skaityta! O štai dabar mes vaikščiojome ant jo viršūnės.

Visur aplink gražu. Apačioje pro pat piliakalnį teka Daugyvenos upelis. Kadaisė senovėje čia stovėjo didelė pilis, o aplink gyveno daug žmonių, todėl ir upeliui toks vardas parinktas.

Kiek toliau nuo piliakalnio teka kita mažesnė upė — Skerdupis. Tokiu vardu šią upelę žmonės pavadino dėl to, kad senovėje čia vykęs labai žiaurus karas ir buvo išžudyta, išskersta daug žmonių, arklių, kad net kraujas upėmis tekėjęs. Prisimindami šį įvykį, žmonės ir tą upę Skerdupiu pavadino.

Pasakojama, kad tą pilį valdė nepaprastai geros širdies valdovas, kuris viską darė, kad apylinkės gyventojai

taikiai ir ramiai galėtų gyventi. Jo dukterys lankydavo žmones, padėdavo sergantiems, globodavo našlaičius. Apie tai žinojo ir tolimų apylinkių gyventojai ir persikeldavo čia gyventi. Dėl to labai pyko kitas valdovas ir staiga užpuolė šiuos ramius gyventojus.

O kai buvo sudeginta ir išgriauta pilis, žmonės išžudyti, ilgą laiką čia niekas negyveno. Tada išlikusiuose gi-
liuose pilies rūsiuose raganos apsigyveno.

Pasigrožėję apylinkės ir piliakalnio vaizdu, atsisėdę pačioje viršūnėje, klausėmės vietos gyventojų įdomių pasakojimų ir padavimų apie šią garsią vietovę.

— Kodėl ši piliakalnį dar vadina Raganos kalnu, — klausėme jų.

— Mat, žiloje senovėje, kai gyventojai dar buvo pagonys, čia buvo visų raganų ir raganių susirinkimo vieta, — toliau pasakoja vienas senukas. Čia sulėkę jie tardavosi ir mokydavosi naujų burtų, kaip prisivilioti ir pagrobti vaikus, kaip daryti bloga ir kenkti geriems žmonėms. O nakties metu atvykdavo piktosios dvasios ir keldavo velnio vestuves. Jie šokdavo ir dainuodavo, cypdavo ir kaukdavo, kad net ir tolimoje apylinkėje žmonės negalėdavo nakties metu miegoti.

Besiklausydami tokių baisių pasakojimų, mes nė nepajutome, kai, anksčiau sėdėję išsisklaidę, viens prie kito prisiglaudėme.

— Ar tikrai taip buvo? — klausiamo jau su baime.

— Nagi, tikrai, — tvirtina pasakorius. Mano senelio senelis pats savo akimis matė, kai čia, ant šito kalno, vergijos laikais buvo sudegintos raganos ir raganiai. Jei jau netikite mano pasakojimų, tai patys apsidairykite ir įsitikinsite. Matote, kad ant šio piliakalnio viršūnės neauga jokia žolė nei medelis. Raganos ir dabar užbūrusios laiko šį piliakalnį. Jei tik koks žmogus parduotų velniui dūšią, bematant raganos išlįstų iš šio piliakalnio...

Baugiai apsidairę, tik dabar pamatėme, kad tikrai visa piliakalnio viršūnė plika ir jokio žalumyno nematyti.

AR NEGALETUM TU?

El. Buracaitė

*Lengvai žvitrutis vabalėlis skraido
Ir vėjas taip švelniai visus, net ir grumstelį pilką, glosto.
Tiktai rasos lašelis kažkodėl taip tyliai rieda
Per mėlynos gėlytės skruostą?...*

*O atgimimo giesmę gieda!
Paukštytis ten skardena taip nepaprastai!...
Upelis verčiasi ir bėga, bėga,
Saulutės užbertas beribėj auksu atrastu.*

*Ir debesėlis, koks puikus!
O gal plauki pro nelaimingą mūsų tėvų šalį?
Ar negalėtum tu
Nunešt šventos giesmės mūs džiaugsmo nors dalelę?...*

Baigęs pasakojimus, senelis užtraukė pypkės dūmus ir nuėjo. O mes nuo piliakalnio nusileidome visi rankomis susikabinę. Taip daug drąsiau jautėmės.

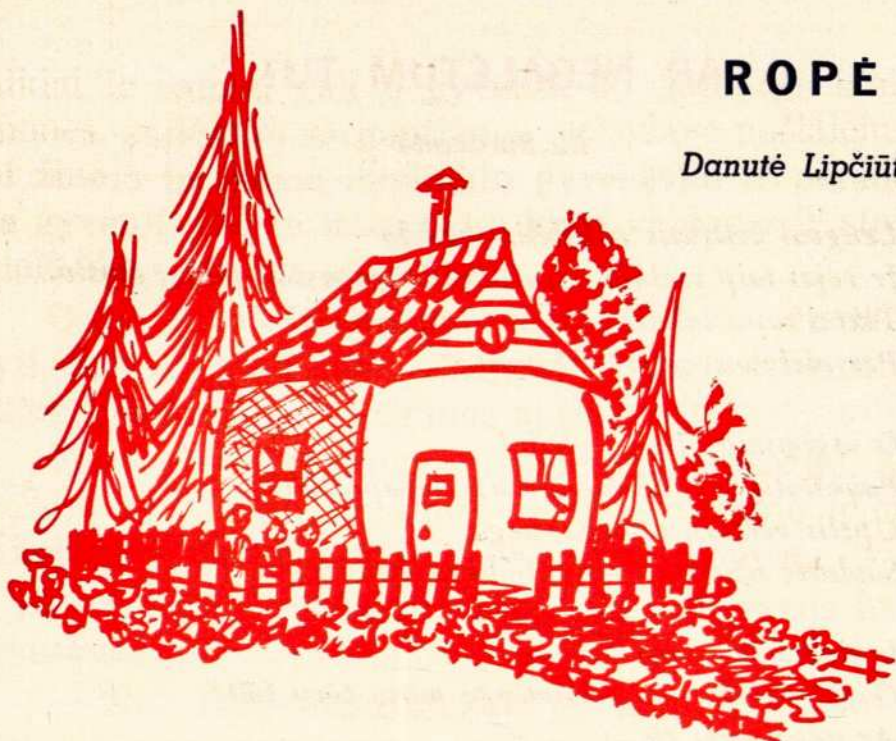
Kai sugrįžę į ūkininko namus ir dabar dar laikėmės krūvoj, šeimininkas ir sako:

— Išgąsdino jus senelis savo gražiais pasakojimais, ar ne?... Bet atsiminkite, kad tai tik pasakojimai. Kai senovėje nebuvo nei knygų, nei laikraščių, žmonės susirinkę ilgais rudens ir žiemos vakarais pasakodavo įvairias pasakas, kurios iki šių dienų užsiliko. Niekados nebuvo ir nebus nei raganų, nei raganių. Tik patys žmonės yra vieni geri, kiti blogi. O kas mažas būdamas myli Dievulį, tas ir užaugęs bus geras žmogus...

Mūsų veidai staiga pralinksmėjo. Skaniai pavalgę vakarienę, nuėjome gulti į klėtį. Sukalbėję poterėlius, greitai užmigome, nes rytoj iškeliausime lankyti kitų piliakalnių ir girdėsime vėl įdomių pasakojimų apie juos.

ROPĖ

Danutė Lipčiūtė

Už miškų ir žalių girių,
už daugybės šimto mylių,
už plačiausio okeano,
seneliukas ten gyvena.
Ir gyvena ir krutėjo,
senutėlė jis turėjo,
Darbštūs jie abu, nagingi,
nieko jiems todėl nestinga.
Jų daržely žydi gėlės,
kieme skraido plaštakėlės
ir švaru visur, iššluota,
lyg prieš balių,
lyg prieš puotą...
Ir vaikučių gražų būrį
tie senukai abu turi,
ir sesučių, ir broliukų...
Turi katiną Rainiuką
labai vikrą, labai greitą,
jam peles išgaudyti reikia,
kad negriaužtų dešrų, sūrio...
Daugel darbo jisai turi...
Sargis Margis laibakojis,
visą turtą jis daboja,

ir protingas, ir gudrus,
žiūri, saugoja namus...
Visko turi ši šeimyna,
ko norėt daugiau nežino,
bet senelė prašo, geidžia
pasodinti ropę saldžią...
Taip jai knieti, taip jai noris
sužinoti ropės skonis...

Tampo senį, glosto, taršo
ir atsiveda į daržą:
Seneliukas žvalgos, žiūri,
ką gi jis daryti turi?
Tik pakaušį vargšas krapšto
ir kastuvą ėmęs aštrų
kasa duobę plačią, gilią,
iš maišiuko trąšų pila,

vaikai šoka ir dainuoja...
Tėtis turgun išvažiuoja...
Ten nupirkęs ropę saldžią,
linksmas namo parsibeldžia.
Džiūgauja visa šeimyna.
Ropę šitą pasodina,
žemėmis gražiai apkloja,
Ropė auga ir bujoja.

Vaikai laisto ir ravėja,
ropė pučiasi, didėja,
apskritutė ir baltutė,
oi saldi užaugs roputė...
O senelė galvą kraipo:
— Jau tą ropę rauti reikia,
jau užaugo, jau gana, —
nutaria visa šeima.
Kam gi rauti pirmam tinka?
Aišku — pačiam šeimnininkui,
čiumpa jis už žalių lapų,
— Tuoj išrausiu! — girias, sako.
Betgi ropė tvirtai stovi.
Ropės senis neišrovė!...
Eina rauti senutėlė,
tempia, stengias moterėlė,
rovė, rovė ir išgriuvo

net visi vaikai sužiūro...
Tėvas sūnų prašo, meldžia
— Eik išrauti ropę saldžią. —
Tas už lapų kad pačiuopo,
pūkšt lapelis ir nutrūko.
Vėl iš naujo jisai čiumpa,
ropė juokias, nė nejunta...
Kas per daigas, per daržovė?
kad toks vyras neišrovė?...
Stebisi visi sustoję,
kaktas trina ir galvoja...
Kaip stirna grakšti dukrytė
jėgų eina išbandyti,
darbai rankose jos tirpsta,
iš šaknų te ropė virsta!
Kaip ji stengias, kaip ji pliekias,
o ta ropė nė iš vietos!...

Sargis Margis laibakojis
 rauti ropę sugalvoja:
 loja, kanda, urzgia, niršta, —
 ropę nejud' nė per pirštą...
 Nusiminęs kūliais verčias,
 bėga slėptis jis į kertę,
 negarbė kokia ir gėda!
 — Tai ne ropė, o pelėda! —
 Katinas nagus galanda,
 suka ūsą, šiaušia sprandą,
 visi žino — jis narsuolis,
 juokas jam visos daržovės...
 Bet ir Rainis negalėjo,
 išraut ropės, nemokėjo.
 Nusiminusi šeimyna,
 ką daryti nebežino...
 Šmurkšt pašmurkšt pelė pilka
 iš urvelio, kaip kulka,

po darželį bėginėja,
 kas nutiko, klausinėja...
 Ima ji visus už rankų
 ir į eilę stato, tempia:
 pirma senį ir senele,
 sūnų, o prie jo dukrele,
 šunį Sargį laibakojį,
 katinėlį tą puikuolį,
 o pati tik duoda ženklą,
 kada ropę visiems tempti:
 — Viens du trys! Visi kartu! —
 Ropė virsta iš šaknų.
 Ta pelytė, ta drąsuolė,
 ropę ėmė ir išrovė!...

Darbas tik tada našus,
 kai jis suriša visus,
 kai visi kartu, darniai,
 gimsta dideli darbai!

A. BALUKAS

SOFIJOS NELAIMĖS

Comtesse de Segur
(tėsinys)

Sofija buvo išsiblaškiusi ir dažnai padarydavo pikto, visai to nenorėdama.

Štai kas atsitiko vieną dieną.

Mamytė turėjo žuvyčių adatėlės ilgumo ir balandžio plunksnos vamzdelio storumo. Ponia de Rean labai mėgo tas žuvytes. Jos gyveno pilnam vandens dubenyje. Dugne buvo smėlio, kur jos slėpdavosi. Kiekvieną rytą ponja de Rean nešdavo duonos savo žuvytėms. Sofijai būdavo įdomu žiūrėti, kaip jos puldavo ryti trupinius ir kaip dėl jų varžydavosi.

Vieną kartą tėvelis padovanojo Sofijai gražų peiliuką. Ji labai džiaugėsi ir juo piaustė duoną, obuolius, sausainius, gėles ir kitus daiktelius.

Vieną rytą Sofija žaidė. Iš savo auklės ji buvo gavusi duonos, migdolų ir salotų lapų. Savo peiliuku ji viską piaustė mažais gabalėliais. Pagaliau ji paprašė auklės acto ir alyvos salotoms paskaninti.

— Ne, — pasakė auklė, — galiu duoti druskos ir pipirų, bet nei alyvos, nei acto! Nereikia susitepti suknelės.

— Jei turėčiau ką pasūdyti, — pagalvojo Sofija, — man reikėtų mėsos ar žuvies... O, kokia gera mintis! Pasūdysiu mamytės žuvytes. Vienas supiaustysiu gabaliukais, kitas sveikas paliksiu. Tai bus įdomu! Ir kaip gražiai atrodys!

Ir Sofija visai nepagalvojo, kad mamytė nebeturės savo taip mėgiamų žuvyčių, kiek vargšėlės kentės gyvos piaustomos ir sūdomos. Sofija nubėgo į salioną, išgraibo visas žuvytes, įdėdą į mažą lėkštutę, grįžta prie savo staliuko ir paguldo ant padėklo. Vargšės žuvytės visai nejaukiai jautėsi be vandens. Jos visaip vartėsi ir šokinėjo. Jas nuraminti Sofija dar užbarstė druskos joms ant nugaros, ant galvos ir ant uodegytės. Ir tikrai! Vargšėlės nusiraminė! Užtroško. Kai lėkštė buvo pilna, Sofija paėmė kitas

ir pradėjo piaustinėti. Po pirmų smūgių, žuvytės raitydavosi beviltiškai, tačiau greit nurimdavo.

Antrą žuvį supiausčius, Sofija pastebėjo, kad negerai. Ji susirūpinusi pažiūrėjo į sūdytas žuvytes, kurios irgi nebejudėjo. Sofija suprato, kad ir tos negyvos. Ji paraudo, kaip vyšnia.

— Ką mamytė pasakys? Kas su manim, vargšele, bus? Kaip visa tai paslėpti?

Sofija susimąstė. Staiga veidas nušvito. Ji surado puikią išeitį. Greitai surinko sūdytas ir supiaustytas žuvytes į lėkštutę ir tyliai supylė viską atgal į vandenį dubenyje.

— Mamytė pagalvos, kad jos susimušė, susidraskė ir nugaišo. Nušluostysiu savo lėkštutes, peilį, o druską išnešiu. Laimei, mano auklė net nepastebėjo, kad žuvytes buvau atsinešusi. Ji buvo užimta ir visai nekreipė dėmesio į mane.

Sofija tyliai sugrįžo į savo kambarį, atsisėdo prie staliuko ir žaidė toliau su žaislais. Po kiek laiko ji pasiėmė knygą ir pradėjo žiūrinėti paveiksliukus. Tačiau jai buvo neramu, paveiksliukai jos nedomino. Jai visą laiką girdėjosi grįžtanti mamytė.

Staiga Sofija pašoka, parausta. Ji girdi ponios de Rean balsą, kaip ji, sukvietusi visus tarnus, barasi. Sofija dreba, kad mamytė nepašauktų auklės ar jos pačios. Bet viskas nurimsta ir ji nieko nebegirdi.

Auklė, išgirdusi triukšmą, eina pasiteirauti priežasties. Sugrįžusi pasakoja Sofijai:

— Kaip gerai, kad visą laiką mudvi buvom drauge kambary ir niekur neišėjome. Tik pagalvokite, jūsų mamytė rado visas žuvytes negyvas: vienos sveikos, kitos supiaustytos. Ji sušaukė visus tarnus sužinoti, kuris iš jų buvo toks piktas ir nugalabino tuos vargšus gyvulėlius. Niekas neprisipažino. Ką tik ją sutikau ir ji manęs paklausė, ar jūs buvot visą laiką salione. Kaip gerai, kad galėjau atsakyti, kad jūs nepajudėjot iš to kambario ir visą laiką žaidėt su savo lėkštutėmis.

— Kaip keista, — pasakė jūsų mamytė, — būčiauėjus lažybų, kad šitą darbą Sofija padarė!

— O, ponija, atsakiau, Sofija tokio pikto darbo niekada negalėtų padaryti!

— Ačiū Dievui, — tęsė jūsų mamytė, — nes būčiau ją labai stipriai nubaudus. Jos laimė, kad jūs esate tokia tikra jos nekaltumu.

— O, ponija, dėl to esu visai tikra, — pasakiau.

Sofija tylėjo. Ji sėdėjo visa paraudusi, galvą nuleidusi, pilnomis ašarų akimis. Iš karto ji norėjo viską prisipažinti auklei, bet trūko drąsos. Auklė pagalvojo, kad ji taip nusiminė dėl žuvyčių.

— Buvau tikra, kad jums bus gaila tų žuvyčių. Bet reikia pagalvoti, kad jos nebuvo laimingos tam kalėjime, nes tas dubuo buvo joms tikras kalėjimas! Dabar jos bent nebekenčia. Nebegolvokite apie tai. Ateikite susitvarkyti. Nueisime į salioną, nes greit bus vakarienė.

Sofija visą laiką tylėjo, kol auklė ją prausė ir šukavo. Ji nuėjo į salioną, kur mamytė jau jų laukė.

— Sofija, ar auklė tau pasakojo, kas mano žuvytėms atsitiko?

— Taip, mamyte.

— Jeigu tavo auklė nebūtų man užtikrinus, kad tu visą laiką su ja buvai, būčiau pagalvojęs, kad tu jas nukankinai. Visi tarnai tvirtina, kad jie tikrai to nepadarė. Tačiau aš manau, kad Simonas, kuriam buvo pavesta kiekvieną rytą vandenį ir smėlį žuvims pakeisti, panorą nusi-kratyti šio darbo ir nugaišino mano vargšes žuvytes. Už tai aš jį rytoj atleisiu.

— O, mamyte, — sušuko išsigandusi Sofija, — kur jis dings su žmona ir vaikais?

— O kas man! Nereikėjo kankinti ir užmušti tų žuvyčių, kurios nieko pikto nebuvo padariusios.

— Bet tai ne jis, mamyte, tikrai ne jis.

— Iš kur žinai, kad ne jis. O aš įsitikinusi, kad tik jis galėjo tai padaryti, ir rytoj pat Simoną išvarysiu.

Sofija pradėjo verkti ir sudėjus rankutes kalbėjo į mamytę:

— Ne, mamyte, nedarykite to. Aš žuvytes paėmiau ir nukankinau.

Mamytė nustebo.

— Tu? Nesąmonė! Tu, kuri taip mylėjai žuvytes, niekada nebūtum galėjęs jas kankinti. Žinau, tu taip sakai, norėdama gelbėti Simoną.

— Ne, mamyte, tikrai aš tai padariau! Aš, taip aš! Nenorėjau žudyti. Norėjau tik jas pasūdyti. Nežinojau, kad druska joms pakenks. Taip pat nemaniau, kad jas skaudinu piaustydama, kadangi jos nerėkė. Kai pamačiau negyvas, nunešiau greit atgal į dubenį. O mano auklė, kuri dirbo, nematė manęs nei įeinant, nei išeinant.

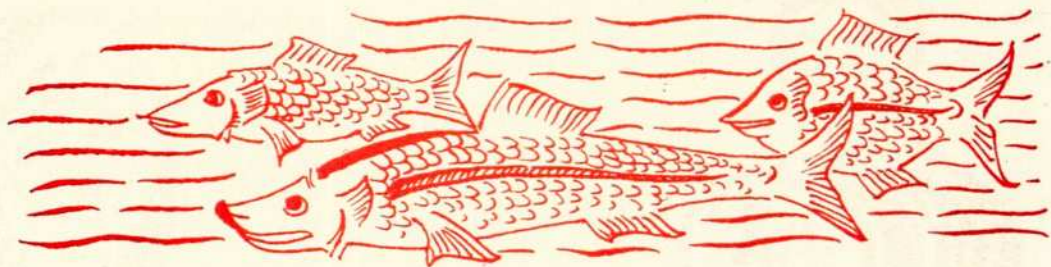
Ponia de Rean taip buvo nustebinta Sofijos prisipažinimu, kad kurį laiką tylėjo. Sofija nedrąsiai pakėlė akis ir susitiko su motinos akimis. Jose nebuvo nei pykčio, nei griežtumo.

— Sofija, — pagaliau tarė ponia de Rean, — jeigu visa tai, ką pasakojai, būčiau netyčia sužinojus, būčiau tave nubaudus be jokio gailesčio ir visu griežtumu. Tačiau parodyta gera širdis Simoną užtariant tavo kaltę išpirko. Nebedarysiu priekaištų, nes esu tikra, kad pati gerai supranti, kokia žiauri buvai žuvyčių atžvilgiu.

Matydama, kad Sofija verkia, mamytė pridėjo:

— Nebeverk, Sofija. Ir visada prisipažink, kai esi kalta. Nes klaidas pasisakyti reiškia jas išpirkti!

Sofija nusišluostė ašaras ir padėkojo mamytei. Tačiau visą dieną buvo nuliūdusi. Gaila buvo jai mažyčių savo draugų žuvyčių, kurias ji buvo nukankinus.

“Eglutė” nuoširdžiai sveikina visus savo skaitytojus ir linki linksmi ir gražiai praleisti vasaros atostogas, o rudenį atėjus ji vėl jus aplankys, savo margais puslapiais palinksmins!

Legenda apie gluosnį

Kartais, vėlai vakare, kai labai tylu ir tamsu, linguojantis gluosnis prie upelio pradeda kūkčioti žmogaus balsu. Medis sumazėja ir tampa mergaite.

Tos liūdnos mergaitės vardas, kai ji buvo tokia, kaip kitos mergaitės, buvo Vėjūnė. Štai, papasakosiu jums jos istoriją.

Vėjūnė gyveno seniai, seniai, dideliame baltame name prie jūros. Jos tėvelis buvo jūrininkas ir jis dažnai iškeldavo į nežinomus, tolimus kraštus. Vieną rytą ji tėvelį palydėjo į laivą, nes jis ruošėsi išvykti į labai ilgą kelionę. Juodu atsisveikino ir jis išplaukė.

Kasdieną Vėjūnė eidavo prie jūros kranto pažiūrėti, ar tėvelis dar negrįžo. Vėjas drakė ilgus, gelsvus mergaitės plaukus. Buvo šalta. Ilgai, ilgai Vėjūnė laukdavo, bet tėvelio laivo nepamatė. Nepamatė, nes jos tėvelis niekada nesugrįžo.

Kai ji sužinojo, kad jos tėvelis žuvo, Vėjūnė vis tiek vakarais eidavo prie jūros kranto. Dažnai ji pravirkdavo. Tad vieną kartą jūros laumei pagailo mergaitės našlaitėlės ir ji pavertė ją gluosniu.

Dabar žinote, kodėl gluosniai turi šakas ilgas, kaip plaukai, ir kodėl jie visad auga prie vandens... O gal tokios mergaitės visai ir nebuvo, bet pats gluosnis, gi, tiesos negali pasakyti...

A. Bendorius

Samanomis apsiklojus, pasidarė šilčiau ir jie greitai vėl užmigo. Pabudo iš miego jau saulutei pro medžių šakas šviečiant. Pakilo iš savo guolio, nusikratė samanas, sukalbėjo poterėlį ir pasiruošė eiti. Bet kur eiti? Kuria linkme? Kaip eiti? Juk keliu jie negali eiti, nes kas nors pamatytų. Aišku, kad dabar juos lenkai gauda. Sargybiniai žvalgo kelius. Belieka eiti tik per patį mišką.

— Žinai ką, Algi, — sako Antanukas, — mes turime eiti tolyn į mišką, tolyn nuo pasienio, kad mažiau būtų pavojaus pakliūti lenkams į rankas.

— Gera tu sakai, bet miške mes paklysime, juk žinai, kad šis miškas labai didelis.

— Taip, yra pavojaus paklysti, bet kol saulė danguj šviečia, tol mes žinosime kuria linkme einame, — atsakė Antanukas.

— O kuria linkme eisim?

— Eikime šiaurės linkme, nenutoldami per daug nuo Nemuno.

Algiukas pritarė ir abu pradėjo žygį per mišką.

Po keliolikos minučių, jie pamatė prieš save ateinantį žalia uniforma apsirengusį vyrą. Ant peties jis nešėsi parkabintą šautuvą. Viskas baigta, pagalvojo vaikai. Dabar jis juos suims ir jų planui grįžti į Lietuvą galas. Pabėgti nėra jokios vilties, nes bėgančius jis nušautų kaip kiškius. Tačiau Antanukas ir čia nepasimetė. Jis akimirksniui su-

galvojo kaip išvengti suėmimo. Reikia suvaidinti uogaujančius vietinius vaikus. Juk uogauti ir grybauti miške neuždrausta. Labai paprasta sutikti bet kur miške uogaujantį vaiką. Jis sako tyliai Algiukui:

— Skirkimės viens nuo kito ir pasilenkę vaidinkime uogaujančius. Sukime pamažų į šalį, kad jo nesutiktume, bet nesprukime greitai, nes tada įtars, kad nuo jo tyčia šalinamės.

Pasakyta — padaryta. Jie slinko mišku net nedrįsdami nei galvos pakelti, nei į tą pusę dirstelėti, kur tas ginkluotas vyras buvo. Tik po gerokos valandėlės jie apsižvalgė, nes jautė, kad jau bus nuo jo atsitolinę. Tas uniformuotas vyras su šautuvu buvo miško sargas — eigulys. Šį kartą mūsų bėgliams pasisekė išlikti nesuimtiems, nes miško sargas miške gali bet ką sulaikyti, patikrinti ir, jeigu rastų įtartinu, suimti ir perduoti policijai.

Ilgą laiką eidami per mišką, jie pavargo ir išalko. Jų laimei vienoj atviroj vietoj rado prinokusių raudonų žemuogių, o kitur miško pelkėj aptiko mėlynių ir aviečių. Prisivalgė sočiai. Uogos pašalino netik alkį, bet ir troškulį. Valandėlę pasėdėjo, pailsėjo ir vėl keliavo tolyn. Netrukus priėjo miško kraštą. Pamiškėj pamatė sodybą: gyvenamąją trobą, kluoną, tvartą ir klėtį. Jie žinojo, kad Druskininkų apylinkė, kaip ir visas lenkų užgrobtas Vilniaus ir Seinų kraštas, yra grynai lietuviškas. Dėl to juodu nutarė užėti į tą sodybą ir paprašyti pagalbos ar patarimo, kaip sugrįžti atgal į laisvą Lietuvą.

Tik atkėlus vartus sulojo didelis šuo, bet jis buvo prištas ir nesudarė pavojaus. Iš trobos išėjo jaunas vyras.

— Laba diena, — prašneko Antanukas, — mudu su draugu esame paklydę. Mus vakar Nemuno srovė pagavo laivelyje ir prieš mūsų norą pernešė į šią pusę. Buvome lenkų pasienio sargybos suimti ir vežami į Gardiną. Pakeičiui iš vežimo iššokome ir laimingai pabėgome. Nakvojome miške. Kaip mes galėtume saugiai persikelti per Nemuną ir sugrįžti į namus?

IŠ TENAI

Vikt. Šimaitis

Iš tenai, iš toli,
Kur pušynai žali,
Kur kvepėjimas sodų baltų,
Lazdynėliai pilni riešutų,
Kur skambėjo skambiausia daina,
Atliūliuoja graudi aimana!

Iš tenai, iš toli,
Kur gimtojoj šaly
Darbo meile ir laime degas
Brolis varė tiesiausias vagas,
O sesuo rašė juostas margai,
Šaukias laisvės lietuviai vergai:

— O, gerasis dangau!
O, laisvasis žmogau!
O, pasauli, mums būki teisus —
Tegu krinta tironas baisus!
Tenutyla graudi aimana,
Tegu vėl skamba laisvės daina!

— Ties šia vieta per Nemuną persikelti yra neįmanoma, — atsakė klausiamasis. — Lenkai pasienio sargai visą laiką stebi ir seka. Geriausias planas yra šis: eikite dar tolyn į pietus. Čia visur gyvena lietuviai ir jūsų niekas lenkams neišduos. Nesibijokite, eikite keliu. Kai prieisite tą vietą, kur į Nemuną iš vakarų pusės įteka upė Juodoji Ančia, žinokite, kad ten jau galite drąsiai keltis per Nemuną, nes ties ta vieta jau abu upės krantai lenkų valdžioje ir jie ten Nemuno nesaugo. Paprašysite bet kurį gyventoją, turintį laivelį, ir jis jus perkels. Iš ten miškais pasukite į šiaurę ir nebus sunku prasmukti per rubežių į Lietuvą.

(Bus daugiau)

ŽAISKIME!

KAS ESI?

Žaidžia 6 — 30 vaikų. Vienas išrenkamas spėjiku, kuris su lazdyte rankoje ir užrištomis akimis stoja žaidėjų ratelyje. Žaidėjai eina rateliu ir ką nors dainuoja. Spėjikas atkiša lazdele ir sako: "Stok". Į kurį lazdyte pataiko, tas, paėmęs už lazdytės, klausiamas turi atsakyti kas esąs. Žinoma, pataikytasis atsako iškreiptu balsu, kad spėjikas neatspėtų. Jei spėjikas atspėja pataikytąjį, tada pataikytasis tampa spėjiku. Jei neatspėja, tas pats spėjikas pasilieka ir žaidžiama toliau.

KURPIAI

Žaidžia 5 vaikai. Padaromas kvadratas. Kiekviename kampe ir viduryje stoja po žaidėją. Kampiniai turi sparčiai mainytis (siūti), kad vidurinis tuo kartu neįbėgtų į jų kurio nors vietą. Mainytis galima visaip: skersai ir išilgai. Vidurinis turi daboti ir pulti į bet kurį tuščią kampą. Jeigu vidurinis įstoja į kurio nors vietą, tuomet jis mainosi su kitais, o likusysis be vietos stoja į vidurį ir žaidžiama toliau.

AUKSAS ŠIRDYJE

Jonas Miškinis

Musteikos kaime gyveno pasituris ūkininkas — Baltraitis. Baltraitis buvo labai geros širdies žmogus. Jis turėjo vienturtį sūnelį Stasiuką. Stasiukas mėgo draugauti su kaimyno Uosio piemeniuku Juozuku. Juozukas buvo našlaitis. Jis neturėjo nei tėvelių, nei artimų giminių, todėl ir nebuvo kas rūpinasi jo likimu, gerove, o ypač mokslu. Vasarą Juozukas ganydavo avis, žąsis ir dažnai sueidavo su Stasiuku. Juodu taip susidraugavo, kaip broliukai, ir vienas be kito negalėjo gyventi. Stasiukas baigė pradžios mokyklą ir retkarčiais Juozuką pamokydavo skaityti bei rašyti. Juozukui mokytis labai sekėsi ir jis labai mėgo mokytis.

Stasiuko tėveliai nusprendė jį vežti Vilniun į lietuvių gimnaziją mokytis. Stasiukas tuo labai buvo patenkintas. Tik gaila jam buvo skirtis su Juozuku. Atsisveikinimas buvo liūdnas, nes turėjo ilgam laikui skirtis ir jiedu atsisveikindami gailiai apsiverkė. Stasiukas atsisveikinęs su visais paliko namiškius nuliūdusius.

Juozukas šiek tiek paaugo ir jau galėjo karves ganyti dideliame miške. Jis iš kitų girdėjo daug pasakų, padavimų apie "Gūdžio kalną", kurio pašonę skalavo mažas sriaunus upelis. Gūdžio kalnas nedidelis, jo viršūnę vėjas dažnai zulindavo. Apie šį kalną žmonės įvairiai kalbėjo. Vieni porindavo (pasakodavo), kad jame esą paslėptas senovės laikais auksas, kiti pasakodavo, jog čionai palaidoti žmonių lavonai, kurie naktį dažnai vaidenasi... Tačiau Juozukas nieko nebijojo ir, kai tik turėdavo laiko, ateidavo ant šio kalno, atsisėdavo ir mokėsi skaityti. Kaimynai Juozuką mylėjo ir labai jį gyrė.

Po keleto mėnesių Stasiukas parvažiavo pas tėvelius atostogų. Štai ir vėl Stasiukas su Juozuku vaikšto ir džiaugiasi viens kitu.

Vilnius —
Gedimino kalnas
pavasari

— Dabar, Stasiuk, papasakok, kaip ten tau einašitoj gimnazijoje, — prašo Juozukas.

— O, Juozuk, kad tu matytum, kokios ten Vilniuj grožybės: miesto vidury yra gražus Gedimino kalnas, daug gražių bažnyčių, Aušros Vartuose Dievo Motinos paveikslas auksu žeri, namai aukšti, sienos raudonų plytų, stogai skarda dengti — saulėje žiba kaip sidabras, o mokslas, tai ne pradžios mokykloje. Mokinių keli šimtai. Mokytojų daug ir jie mus moko tik lietuviškai.

Stasiukas pažvelgė į Juozuką ir jo veide pastebėjo nusiminimo ženklą. Juozukas nieko nekalbėjo, per jo veidą riedėjo didelės ašaros...

Stasiukui išvažiavus į Vilnių, Juozukas ėmė galvoti iš kur jam gavus pinigų. Ir, va, jam į galvą ateina gera mintis: visiems bevakarieniaujant Juozukas atsikelia nuo stalo ir niekam nieko nesakęs išeina iš pirkios ir pasileidžia į mišką. Kelią jis gerai žinojo, tad po keletos minučių atsidūrė prie "Gūdžio kalno". Mat, jis daug kartų girdėjo žmones pasakojant, kad būk tai kalne esą užkasti pinigai. Dabar Juozukas atsidūręs kalne, apsidairė ir pradėjo rankomis kasti smėlėtą žemę. Rudens lietus ir šaltas vėjas pliekė Juozuko įraudusį veidą, bet jis nieko nebudamas

Vilniaus katedra

dirbo ir rausėsi į žemę, lyg koks vabalas. Po kelių darbo valandų Juozukas pavargo, krito pusgyvis ant žemės — baisiai jį ėmė krėsti kažkoks drebulys ir skausmai dilgino galvą. Lietui lyjant Juozukas lauke išbuvo ligi ryto.

Saulei patekėjus, Juozukas kiek aprimo ir užmigo, nežinia kaip ilgai miegojo, tik pabudęs pasijuto ne miške esąs, bet kambary lovoje.

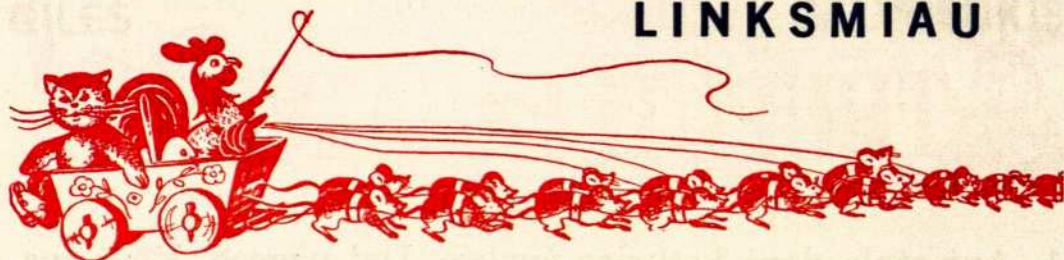
Juozukui nesugrįžtant, senis Uosis (Juozukas pas jį tarnavo) išėjo jo ieškoti. Manė, kad jis ras jį pas kaimyną Baltraitį. Ten neradęs, perėjo visą kaimą. Juozuko nesuradęs, manė, kad iš jo bus pabėgęs. Baltraitis sužinojęs apie Juozuko dingimą išėjo į mišką jo ieškoti. Jis lyg nujautė, kad Juozukas ieško aukso kalne. Radęs jį ten be sąmonės, parsinešė jį į namus. Baltraitis gerai žinojo, kad Juozukas labai yra susidraugavęs su jo sūneliu Stasiuku, išklausęs atsipeikėjusio vaiko pasakojimo, palingavęs galvą tarė:

— Ne, brangus vaikeli, neieškok aukso žemėje, o ieškok jo žmogaus širdyje.

Po šio įvykio Baltraitis ryžosi ir Juozuką leisti į mokslus. Tada jau rečiau Juozukas su Stasiuku susieidavo, bet širdy vienas kitą minėjo ir mylėjo.

Baltraičio rūpesčiu ir medžiagine parama Stasiukas ir Juozukas baigė ne tik gimnaziją, bet ir aukštuosius mokslus.

LINKSMIAU

Algis: — Ar pats pagavai tas visas žuvis?

Rimas: — Ne. Man sliekas padėjo.

Atostogininkas: — Šiandien auštant atsikėliau pažiūrėti, kaip saulė teka.

Draugas: — Labai tinkamas laikas!

Tėvelis: — Žiūrėk, Petriuk, koki puikų broliuką tau mamytė atvežė iš ligoninės. Ar patinka?

Petriukas: — Nieko sau, bet būtų geriau arkliukas.

— Ar tave nemigas dar vis kančina?

— Baisiai! Net nebegaliu miegoti kai laikas atsikelti!

Tėvas: — Na, sūneli, kaip tu stovi mokykloje?

Sūnus: — Kampe, tėveli, kaip paprastai.

Traukinyje jaunuolis atsisėdo šalia vyresnio amžiaus moteriškės. Ilgai jie važiavo, o visą laiką jaunuolis kramtė gumą. Pagaliau moteriškė nedrąsiai prabilo:

— Labai gražu, kad tu bandai mane kalbinti, bet, matai, esu gerokai kurčia.

Praeivis: — Jei leisite man per Jūsų lauką eiti, suspėsiu pagauti 6:15 traukinį.

Ūkininkas: — Eik, bet jeigu mano bulius tave pamatys, traukinį galėsi pagauti 5:45.

Daktaras — Jūsų kojos vis dar patinusios, bet tai manęs nejaudina.

Ligonis — Žinoma, daktare, jeigu jūsų kojos būtų ištinusios, aš irgi nesijaudinčiau.

Jaunas vaikinys klausia senutę:

— Senutėle, juk esi jau nebe jauna, kodėl netaupai savo kojų? Kodėl nuolat vis taip greitai bėginėjai?

— Matai, vaikeli, — atsakė senutė, — žmogus yra tarsi dviratis: jeigu jis greitai nevažiuoja, jis tučtuojau griūna.

Valgykloje:

— Galima valgyti šias žoles su pirštais?

— Ne, pirštus reikia valgyti atskirai.

Kaimynė: — Su kuo tavo mama kalbėjosi visą valandą prie durų?

Mergytė: — Su ponija Plutkiene. Ji sakė, kad neturi laiko į vidų už-eiti.

Traukinys vėlinosi visą valandą ir vienas stotyje laukiančiųjų pradėjo labai nerimti.

— Nėra ko jaudintis, — ramino jį stoties sargybinis, — pažiūrėk į savo bilietą: galioja dar tris dienas!

Mokytojas: — Teisingas žmogus daro viską dienos šviesoje, o neteisingi žmonės slepiasi tamsoj.

Mokinys: — Mano tėvelis labai neteisingas žmogus.

Mokytojas: — Kaip tai?

Mokinys: — Jis dažnai pasislėpęs tamsoj fotografijas išaiškina.

TRUPUTĮ PAGALVOK

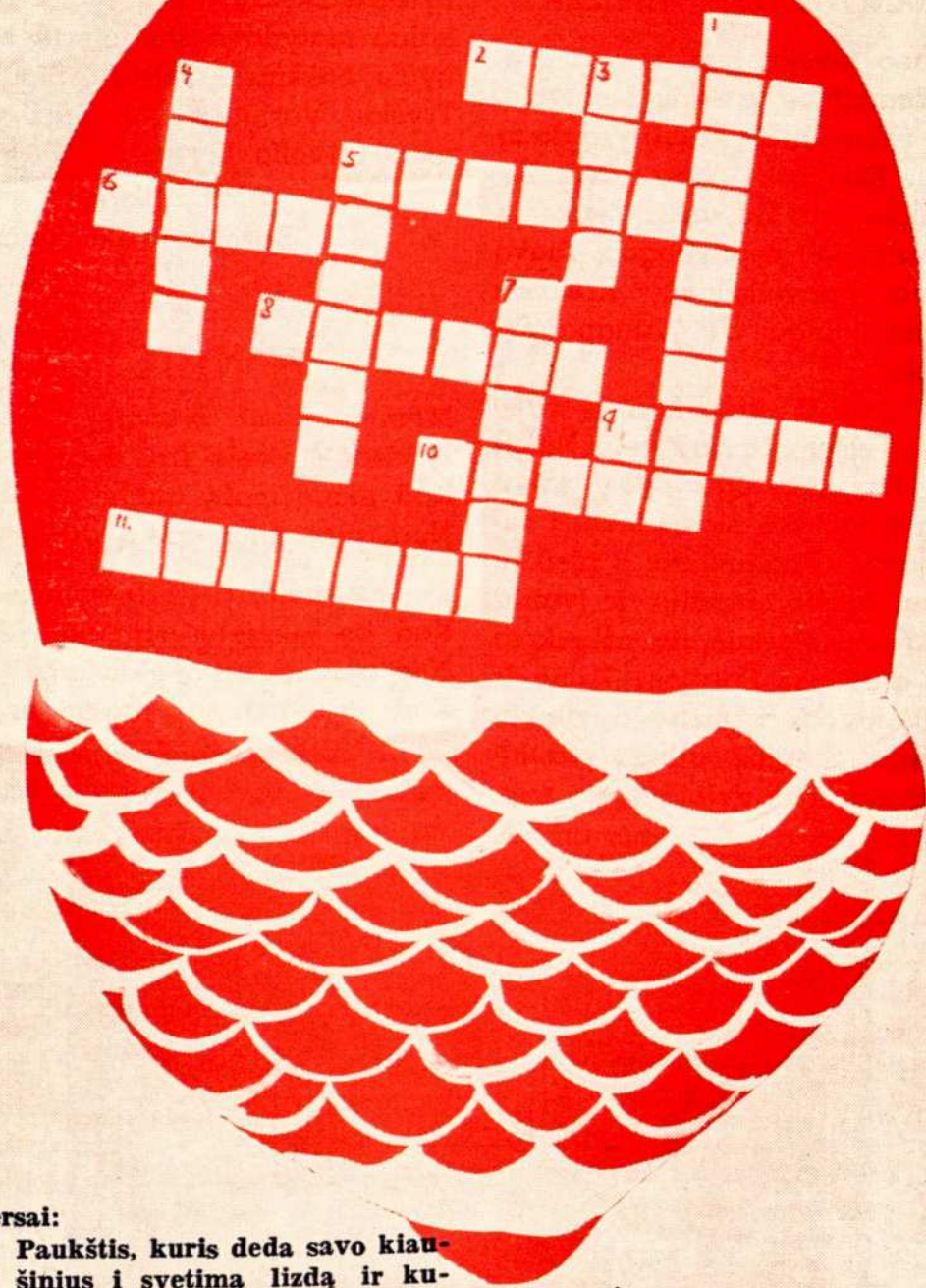

1. Ant stalo degė keturios žvakės. Dvi užgeso. Kiek žvakių liko?
2. Iš šių skiemenų bandykite sudėti patarlę:
 - a. rai, ryk, da, ką, rai, da, ge.
 - b. be, ro, ne, die, ka, va, nos, girk.
 - c. mo, bet, ky, vi, no, si, ri, kė, ne, ti, mo, vi, tis, si.
3. Aš esu Lietuvos miestas. Jei du skiemenius iš manęs atimsi, tapsiu vandens gyventoju. Kas esu?
4. Aš esu toks daiktavardis, kuris daugiskaitos vardininke ir iš pradžios ir iš pabaigos yra vienodai skaitomas. Raskite mane.
5. Aš turiu brolių ir seserį. Jei iš brolio vardo išbrauksi pirmą ir paskutinę raidę, gausi sesers vardą. Kuo vardu mano brolis ir sesuo?
6. Yra toks skaitvardis. Jei pirmą raidą pakeisi raide "p", gausi maisto vardą. Jei tą raidę pakeisi "š", gausi pašarą.
7. Medis aš esu
Iš šlapių pakraščių.
Jei pirmą raidę nubrauksi,
Naudingą įrankį gausi.
Jei pirmą kitokia pakeisi,
Valtyje tada mane rasi.
8. Aš esu paukštis didingas ir plėšrus;
Su "k" pradžioj aš ginkluotas susidūrimas baisus.
9. Žmogus turėjo 6 dukteris ir kiekviena duktė turėjo brolių. Kiek iš viso vaikų buvo?

(Atsakymai psl. 31)

GILĖS

GALVOSŪKIS

Skersai:

2. Paukštis, kuris deda savo kiaušinius į svetimą lizdą ir kukuoja.
5. Kietas, stiprus medis ant kurio auga tai, ką šis galvosūkis vaizduoja.
6. Paukštis stipriu, tiesiu snapu, kalas medį.
8. Priešingybė žodžiui "plonas".
9. Tai, kuo užuodžiame.
10. Knygos viena popierinė dalis.
11. Vieta, kurioje mokomės.

Žemyn:

1. Laikas, kada nereikia eiti į mokyklą.
3. Tai, ką šis galvosūkis vaizduoja.
4. Medis, kuris vasarą žydi.
5. Indas su aša.
7. Metų laikas, kuris šį mėnesį prasidės.
9. Jaustukas. (Atsakymai psl. 31)

MANO TĖVELIO TĖVIŠKĖ

Mano tėvelio tėviškė yra gražus žemaitijos kraštas Lietuvoje. Tarp žaliuojančių kalnų yra daug ežerų. Ežeruose pilna žuvų. Žemaitijoje yra: Šiluva ir Žemaičių Kalvarija su stebuklingais Dievo Motinos paveikslais, Kretinga su stebuklingu Šv. Antano paveikslu.

Jis gimė ir augo Luokės valsčiuje, Telšių apskrityje. Netoli teka Virvytės upė. Ten labai daug žuvų, kur mano tėvelis žuvaudavo. Pagaudavo: pleikių, ešerių, lydžių, šapalų ir įvairių kitų žuvų. Kartais jis užlipdavo ant garsaus Šatrijos kalno ir džiaugdavosi gražiais apylinkių vaizdais. Šatrijos kalnas yra labai status, virš dviejų šimtų met-

rų aukščio nuo jūros lygio. Nuo kalno matydavo šių miestų bažnyčių bokštus: Telšių, Šiaulių, Tryškių, Varnių ir kitų. Graži yra mano tėvelio tėviškė.

Algis Viktora
Roselando Lit. m-los
VI sk. mokinys

MAMYTEI

Mamyte mano brangioji,
Iš visos širdelės Tau dėkoju,
Kad mane mažą augini,
Nors rūpestelių daug turi.

Karštai meldžiu aš Dievulį,
Kad Jis laimintų mamutę,
Nes aš esu laimingiausia,
Kad turiu mamytę brangiausią.

Bernadeta Miliauskaitė,
Worcester, Mass.

“Ropės” artistai — Jaunučiai ateitininkai. “Ropė” (šiam numeryje 8 psl.) buvo suvaidinta per Nek. Pr. Marijos Seserų Rėmėjų Marquette Park skyriaus parengimą.

“Paprastai mes visas lenktynes laimėdavome” (kai buvau šeštame skyriuje)

KAI BUVAU ŠEŠTAME SKYRIUJE

Buvo du šeštieji skyriai. Kambariai mokykloje buvo numeruoti ir mano skyrius talpinosi aštuntame kambaryje. Mus mokė seselė Emerita. Buvome 48 vaikai.

Janina buvo mano geriausia draugė. Smarki ji buvo mergaitė. Ji dažnai šnekėdavo apie tokią Karen, kuri buvo mūsų skyriuje ir turėjo ilgus plaukus. Ta Karen irgi buvo smarki, ir jos abi visada pykdavosi.

Rytmetį visuomet būdavo aritmetika. Seselė parašydavo ant lentos šešis uždavinius, ir mes turėdavome juos išspręsti. Kiekvieną dieną taip būdavo. Kai baigdavosi dvi savaitės, turėdavome patikrinimą. Po patikrinimo seselė pasakydavo pažymius

ir pagal pažymius mus persodindavo. Pirmojoje eilėje prie durų sėdėjo patys geriausieji mokiniai. Toje eilėje ir aš buvau. Pati pirmoji mokinė buvo Glorija, labai aukšta mergaitė. Po josėjo Jonė, stora ir žema, su trumpais juodais plaukais. Toliau sekė Kenneth, žemas ir išdykęs berniukas. Paskui Birutė, aukšta ir su akiniais. Mano vieta buvo po Birutės. Už manęs sėdėjo Karolina, graži lietuvaitė su geltonais plaukais. O paskutinis pirmoje eilėje buvo Gregorius, lėtas ir nelabai aukštas. Jis turėjo garbiniuotus geltonus plaukus.

Po pietų būdavo skaitymo pamoka. Keli septinto ir kito šešto skyriaus vaikai ateidavo prie mūsų, ir mes drauge sudarydavome dvi klases: aukštesnę ir žemesnę. Aš buvau aukštesniojoje klasėje.

Mergaitės lenktyniavo su berniukais, kurie daugiau parduos kalėdinių atviručių. Kai mergaitės jau buvo pardavusios 17 dėžių, berniukai dar tik dešimtį tebuvo pardavę.

Berniukai eidavo gimnastikos mokytis antradienį dešimtą valandą, o mergaitės tą pačią dieną

pusę vienuoliktos. Į gimnastiką ateidavo antro šeštojo skyriaus mergaitės ir mes lenktyniaudavome su jomis. Paprastai mes visas lenktynes laimėdavome. Už tai seselė duodavo kiekvienai mergaitei po didelį violetinį kaspiną, kuriuo mes kiekvieną dieną pasipuošdavome.

Mirga Pakalniškytė

VĖJO MALŪNAS

Pastačiau malūną vėjo
Iš lentelių įvairių,
Ir jis sukasi klegėdams
Vėjui pučiant pamažu.

Girnos cypia kaip pelytės
Ir tuksena lyg širdis —
Reikia atidžiai dairytis
Į visas šalis.

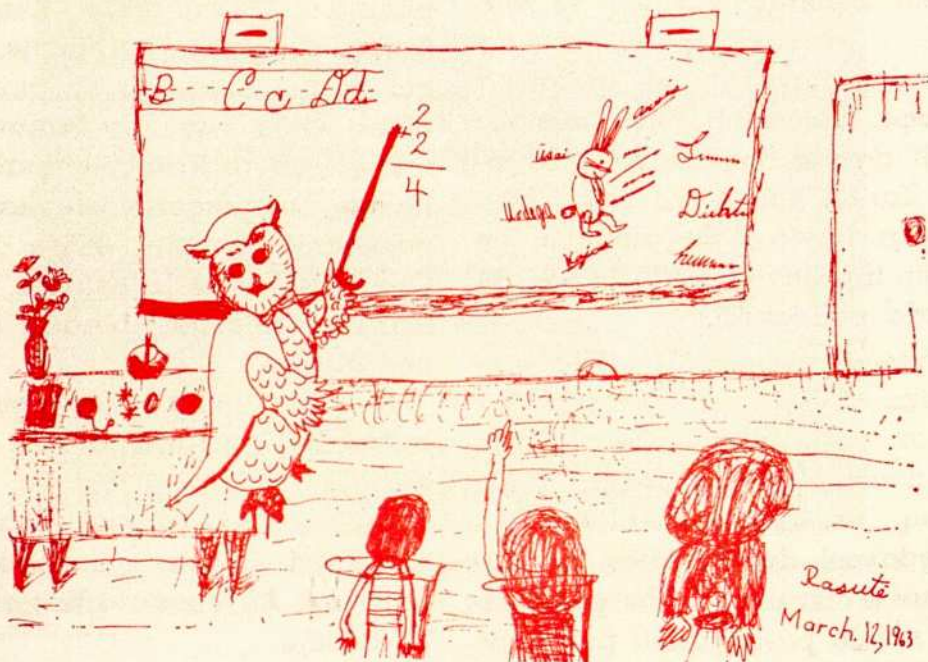
Girnos miltus šuku-šuku
Į maišus suprašė:
Bus pyragų ir kleckiukų
Per šventes didžiulias!

Taip ir sukasi malūnėlis
Visą ilgą dieną,
Aš džiaugiuosi jį sutvėręs
Ir dėkoju DIEVUI:

Jis mane palaimins darbui,
Teiks sveikatos ir globos,
O aš dirbsiu, nepavargsiu
Dėl žmonių ir Lietuvos!

Rita Šmigelskytė,

Vasario Šešioliktosios
gimnazijos mokinė

Klasėje: — Kas žinote, kiek yra 2+2? — Antro skyriaus Rasutės Arbaitės (Los Angeles, California) piešinys.

PAŠTO *Gerutė*

Miela "Eglutės" Redakcija,

Prašau atleisti už pavėlavimą. Noriu atnaujinti "Eglutės" prenumeratą dviem metams. Mano vaikučiai yra labai patenkinti "Eglute", duktė labai nekantriai laukia "Eglutės" ir gavusi paskaito viską savo broliukui, kuris pats dar nemoka skaityti. Nors mano dukrelė yra dar tik 7 metų, bet jau lanko III-į Kristijono Duonelaičio Lituanistinės mokyklos skyrių ir labai mėgsta skaityti. Ypatingai jai yra įdomu visi galvosūkių, kuriuos, daugumoj, išsprendžia pati viena. Taip pat

ir eilėraščius, kurie lengvesni, pati išmoksta ir broliuką išmokina. Nors broliukas dar tik 3½ metų, bet ir jis neatsilieka — moko.

Ačiū Jums nuoširdžiai už tokį gražų lietuvišką darbą, kuris taip labai reikalingas mūsų mažiesiems.

Įdedu čekį \$10.00. Prenumerata 2 metams ir mažutė auka, kuri nors ir maža, bet manau bus reikalinga.

Su pagarba
Rūta Grauzinienė
Chicago, Illinois

GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

Truputį pagalvok: psl. 26. — 1. Liko keturios žvakės. 2. a. Ką darai, daryk gerai, b. Negirk dienos be vakaro. c. Visi nori mokėti, bet ne visi mokytis. 3. Panevėžys, vėžys. 4. sūnūs. 5. Brolis Jonas, sesuo Ona. 6. Vienas, pienas, šienas. 7. Karklas, arklas, irklas. 8. aras, karas. 9. Septyni vaikai.

Gilės galvosūkis: psl. 27. — Skersai: 2. gegutė, 5. ažuolas, 6. genys, 8. storas, 9. nosis, 10. lapas, 11. mokykla.

Žemyn: 1. atostogos, 3. gilė, 4. liepa, 5. ašotis, 7. vasara, 9. na.

ATSIŪSTA PAMINĖTI

Kalifornijos Lietuvių Almanachas: Kalifornijoje gyvenančių lietuvių adresai ir telefonai; draugijų, organizacijų, klubų, ir kitų sambūrių sąrašai; biznierių bei profesionalų; motelių, apartamentų ir kitos informacijos. Išleido "Lietuvių dienų" žurnalo spaustuvė, 4364 Sunset Blvd., Los Angeles 29, California, 1963 metais. Kaina nepažymėta.

Trijų metų Irutė: Hi-Fi ilgo grojimo jaunosios dainininkės Irenos Giečiūtės įdainuota lietuviška plokštelė. Gaunama Chicagoje: "Drauge", "Marginiuos", B. Brazdžionio, Gradinsko, Frank's krautuvėse; Cicero: Stengenbergo krautuvėje. Kaina: 5 doleriai.

Birželio ŠVENTĖS ir VARDINĖS

1. Felinas, Ermengarda / Jogaila, Galinda
2. **SEKMINĖS**
Adalgis, Blandina / Ažuolas, Rima
3. Davinas, Klotilda / Tautkantas, Develta
4. Pranciškus Karačiolas, Vincenta / Dausprangas, Vendra
5. Bonifacas, Kirija / Kantvydas, Dauga
6. Norbertas, Paulina / Tauras, Mėta
7. Aventinas, Landulfas / Romantas, Erdvilė
8. Medardas, Eustadiola / Zostautas, Germinė
9. **ŠVČ. TREJYBĖS ŠVENTĖ**
Primas ir Felicijonas, Diana / Gintas, Vorilė
10. Getulas, Margarita / Vainius, Vingaila
11. Barnabas, Rozelina / Tvirmantas, Aluona
12. Jonas, Antonija / Ramūnas, Dova
13. **DIEVO KŪNO ŠVENTĖ**
Antanas Paduvietis, Akvilina / Suvidas, Minkantė
14. Bazilas Didysis, Digna / Komotas, Alka
15. Vitas, Adelaida / Tanvilas, Barinta
16. **TĖVU DIENA**
Benas, Grecina / Tolminas, Jūra
17. Gundulfas, Ramboldas / Kintibutas, Dainava
18. Efrema, Marina / Tolvardas, Vaiva
19. Gervazas, Julijona Falconieri / Doviltas, Ramunė
20. Silveras, Florentina / Žadvainas, Alva
21. **ŠVČ. JĖZAUS ŠIRDIES ŠVENTĖ**
Aloyzas Gonzaga, Demetrija / Novaldas, Vasarė
22. Paulinas, Konsorcija / Sudargas, Minijs
23. Libertas, Agripina / Arvydas, Vaida
24. Jonas Krikštytojas, Alena / Algimantas, Nemunė
25. Vilhelmas, Febronija / Gaudižadas, Milga
26. Salvijus, Perseveranda / Virkantas, Viltautė
27. Vladislovas, Ema / Almantas, Norgaila
28. Ireniejus, Almas / Tulantas, Gaudrė
29. Petras ir Povilas, Salomė / Mantigirdas, Gedrimė
30. Alrikas, Lucina / Skaldas, Novilė

**“EGLUTĖ” SVEIKINA VISUS,
KURIE ŠVENČIA VARDINES!**